

Σε

επίσκεψή μου στην Αίγινα, στο Μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου, θέλησα, μαζί με το φίλο-συνταξιδιώτη, να συναντήσουμε την Ηγουμένη. Μόλις μπήκαμε στο γραφείο της, μετά από το συνηθη μοναχικό χαιρετισμό και νοιώθοντας άνετα μαζί μας άρχισε να λέει με πόνο και αγανάκτηση:

-Τρελάθηκε ο κόσμος, τρελάθηκε ο κόσμος!

Τι είναι αυτά που συμβαίνουν στις μέρες μας; Τι ασυνενοησία... Τι τρελλά πράγματα γίνονται.

Και διευκρίνισε αναφέροντάς μας περιστατικά των ημερών που άκουσε ότι συνέβηκαν ή που η ίδια έζησε με επισκέπτες στη Μονή της.

Κατά αρχή θεώρησα ότι υπερβάλλει. Συζητώντας μαζί της, αλλά κυρίως παρατηρώντας πιο προσεκτικά γύρω μου, με πόνο βεβαιώθηκα ότι έχει δίκαιο!

Αφήνω τα πολλά ψυχοφάρμακα που κυκλοφορούν δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα, για να «βοηθήσουν» τους πολλούς συγχυσμένους και ταλαιπωρημένους της εποχής μας. Όπως και τα ποικίλα λεγόμενα «ψυχολογικά προβλήματα» που κάνουν αρκετούς να μην μπορούν να ισορροπήσουν στις σχέσεις τους και χρειάζονται

στήριξη.

Η ασυνεννοησία που παρατηρείται είναι λίγη «τρέλα»; Να μην μπορείς να μιλήσεις την ίδια γλώσσα με ανθρώπους του κοινωνικού, επαγγελματικού ή οικογενειακού περιβάλλοντος δεν είναι πρόβλημα; Νιώθεις ως να ζεις μόνος, ζητώντας απεγνωσμένα άνθρωπο, όπως το Διογένη. Γιατί δεν είναι στη φύση μας η μοναξιά που απομονώνει. Δε ζεις χωρίς κοινωνία, ό,τι και να είσαι.

Ο όσιος Παναής της Λύσης τόνιζε τη σημασία που έχει για τη χαρά της καρδιάς να βρίσκει κανείς «ανθρώπους του αυτού (ιδίου) πνεύματος». Γιατί αυτή είναι η εμπειρία της Βασιλείας του Θεού. Όχι, βέβαια, της ομαδοποίησης και της αφαίρεσης της προσωπικότητας για χάρη της ενότητας, αλλά της κοινωνίας των προσώπων, που ενώνονται με αγάπη και ελευθερία διατηρώντας τη μοναδικότητα του προσώπου.

Ασφαλώς στην πληθώρα του «κόσμου που τρελάθηκε» και δε συνεννοείται, θα υπάρχουν και αυτοί με τους οποίους μπορούμε όχι απλά να συνεννοηθούμε αλλά να ενωθούμε. Αυτοί με τους οποίους θα έχουμε την άνεση να είμαστε ο εαυτός μας, να καταθέσουμε τις σκέψεις και τα αισθήματά μας, τους προβληματισμούς και τα όνειρά μας. Και ασφαλώς, με την ίδια διάθεση να δεχτούμε τα δικά τους.

Εύκολα θα διαπιστώσει κανείς ότι όσο ωραίο και να ακούγεται αυτή η δυνατότητα, άλλο τόσο δύσκολο είναι να βρεθεί και να βιωθεί. Όχι μόνο μεταξύ των λαϊκών, αλλά ακόμα πιο δύσκολο μεταξύ των κληρικών που θεωρούνται ότι δεν έχουν τέτοια ανάγκη. Όμως ο άνθρωπος, ως Εικόνα του Τριαδικού Θεού, ζει όντως στο σημείο που μοιράζεται τη ζωή του, τον πόνο και τη χαρά του, δηλαδή που μπορεί να έχει ανθρώπους που συνεννοείται, που τους κατανοεί και κατανοούν.

Τότε, τα όποια προβλήματα μικραίνουν και οι όποιες χαρές αυξάνουν. Και ακόμα, αυτή η ανθρώπινη εμπειρία της κοινωνίας γίνεται πρόγευση της αιώνιας κοινωνίας με το Θεό και όλο τον κόσμο, με συνοδεία τη χαρά, την ειρήνη της καρδιάς, την εσωτερική πληρότητα.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com